
Hospitering Bologna

Rizzoli Orthopaedic Institute

Bologna 16- 21. september 2018

17. September

Første dag på sykehuset startet med en hyggelig velkomst av Cristiana Forni, «head of the nursing and physiotherapist clinical research». Hun fortalte oss om sykehusets historie og dagens organisering. Hun tok oss med rundt på sykehuset og introduserte oss for alle, både klinikere og ledere.

Hun fortalte om at sykehuset krever at ansatte holder seg faglig oppdatert og er pålagt å ta et minimumskrav av studiepoeng/kurs/prosjektarbeid årlig. Dette er noe sykehuset må legge tilrette for at blir gjennomført. Det virket som det var mye fokus på å gjennomføre mindre studier, men som var av klinisk betydning for arbeidshverdagen.

Senere møtte vi Mattia Morri, fysioterapeut på kjemoterapiavdelingen.

Han var veldig interessert og aktiv i klinisk forskning og hadde to pågående prosjekter han ville diskutere med oss. Han så det som svært nyttig å samarbeide med andre sykehus for å innhente nok data da sarkom er en liten pasientgruppe og dermed vanskelig å samle nok data til å oppnå tilfredsstillende forskningsresultater.

Etter mye faglig prat fikk vi i lunsjpausen en hyggelig velkomst av alle fysioterapeutene på sykehuset med overflod av mat, kaker, brus og ikke minst aperol spritz. Her var det god stemning og vi fant fort ut at fysioterapeutene der var like glad i godsaker som oss. Det må vel nevnes at dette ikke bare for å feire vår ankomst, men at to av fysioterapeutene fylte 50 og 60 år.

Da dagen nærmet seg slutten møtte vi Paola Coluccino, avdelingssykepleier på kjemoterapiavdelingen. Hun tok oss med til sykehusets stolthet, det berømte biblioteket og «Putti» sitt gamle kontor. Bibliotekaren fortalte oss gladelig om Putti, hans berømte verk, samlinger og hans i betydning for ortopedi.

18. september

Dagen startet på ekte italiensk vis med en rask og sterk kaffe på sykehusets café. Etterpå hang vi som to slips på Eugenio Brruku som var en sjarmerende og tydelig godt likt sykepleier på kjemoterapiavdelingen. Vi fikk være med på legenes visitttrunde på kirurgisk avdeling, nærmere 30 pasienter. Kort og effektivt var det, men det virket som de hadde en fin tone. Visitten foregikk naturlig nok på italiensk, men vår nye venn Eugenio oversatte det viktigste for oss. Det satte vi pris på.

Videre drakk vi 1,2 og 3 raske kaffer til før vi fikk en omvisning på kjemoterapiavdelingen. Avdelingen likner på mange måter på vår avdeling på Radiumhospitalet, med dobbeltrom både for barn og voksne og eget isolat for høydosebehandling.

Vi ble vartet opp med pasta bolognese til lunsj.

Vi deltok også på tverrfaglig sarkommøte. En hyggelig studiesykepleier som satt ved siden av oss oversatte gladelig de ulike casene. Dette møtet var også noe vi var kjent med fra Radiumen, men likevel spennende og lærerikt.

Vi avsluttet dagen med å henge oss på en av fysioterapeutene, Diego Lisi, som jobbet på onkologisk ryggkirurgi avdeling. Dette var kirurgi vi ikke hadde mye erfaring med fra før. Her var det i hovedsak metastasekirurgi hvor en eller flere ryggvirvler ble fjernet i deler eller i sin helhet og fiksert med karbon og skruer. Pasientene brukte ofte korsett de første dagene og det var viktig med mobilisering og funksjonell trening. Pasientene hadde ulike nevrologiske utfall og det var vanskelig å si noe om de enkeltes forventede funksjon.

19. september

I dag måtte karre oss opp av sengen grytidlig for å være på plass på operasjonsstua kl 07.00. Selv om italienere kan være kjent for å starte dagen litt senere, var dette ikke tilfelle her. De onkologiske ortopedene fortalte at de begynner å operere i syv-åtte tiden på morgenen frem til klokken åtte på kvelden alle ukedager. Vi fikk være med og se to operasjoner, hvor den første pasienten hadde myelomatose med patologisk humerusfraktur som skulle fikseres og den andre skulle få fjernet residiv av kondrosarkom i fibula. Det var interessant, men kanskje ikke de mest spennende operasjonene for vår del. Operasjonsstuene var i god standard og velutstyrt. En av kirurgene snakket godt engelsk og snakket med oss både før og etter operasjonen. Vi snakket om alt fra sementerte og usementerte proteser til norsk kultur, natur og midnattsol.

Etter mange timer på operasjonsstua, avsluttet vi dagen med å følge to av fysioterapeutene i sitt kliniske arbeid.

20. september

I dag var vår siste dag på Rizzoli. Vi tilbrakte formiddagen på kjemoterapiavdelingen med fysioterapeut Mattia Morri. Dette var noe vi hadde sett frem til da han jobber med sarkompasienter under kjemoterapi, noe som vi begge jobber en god del med hjemme på radiumen. Vi var med til 4 pasienter, to unge gutter med distal femurprotese, en jente med osteosarkom i kjevebeinet og en mann med ewingsarkom i albuen. Nintendo Wii var noe som ble brukt hyppig i rehabiliteringen for de unge, hvor fokuset var på balansetrening og vektoverføringer. Gutta knuste oss i samtlige øvelser.

Vi har tidligere fått inntrykk av at det var kun fysioterapeutenes oppgave å mobilisere pasientene opp av sengen, men vi så flere tilfeller hvor sykepleieren gikk med pasienten i gangen eller deltok i mobilisering.

På slutten av dagen satt vi oss ned med Mattia og Paola. De ønsket å legge frem et forskningsprosjekt om fatigue som de var helt i startfasen av. De var svært interessert i et

samarbeid med fysioterapeutene og sykepleierne på Radiumhospitalet for innsamling av data. Vi synes dette hørt ut som et spennende og nyttig prosjekt, men vi så også noen utfordringer ved gjennomføringen.

Vi har alt i alt hatt en veldig fin hospitering på sykehuset i Bologna. Det var interessant å se et annet sykehus, en annen arbeidshverdag men at det likevel på mange måter er veldig likt det vi er vant med fra Radiumhospitalet.

De ansatte var veldig hyggelige og imøtekommende, men det var en utfordring for mange å snakke engelsk. Likevel var det som regel noen som kunne oversette for oss.

Arrividerci

Anette Engh & Mina Finnerud
